

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ СЕЛО СВОЇХ НЕ ВІДПУСКАЄ

Напевно, сьогодні мало кого здивуєш відтоком молоді до великих (і не тільки) міст. Вчені називають цей процес урбанізацією, тоді як звичайні люди кажуть, що просто їдуть у пошуках роботи, якої на селі обмаль.

А ось у Новоселівці живе людина, яка у 19 років проміняла міську метушню на патріархальний уклад життя українського селянина. Щоб зрозуміти мотиви такого сміливого кроку, я побував у героя моєї розповіді Олександра Петровича Кучера (на фото у центрі).

Оскільки він вчитель за фахом, то я попрямував відразу до його класу. Там «першачки» із надзвичайно зосередженим виглядом щось ліпили.

Як з'ясувалось, Олександр Петрович народився в місті Дубно, де і проживав до 19 років. Але вже тоді про життя на селі знав із власного досвіду, бо всі канікули проводив у дідуся в Новоселівці. Зіграло свою роль і родове коріння: Олександр Петрович походить із родини сільських господарів, котрі ще до війни мали більше дюжини десятин землі. Отож, ще у ранньому дитинстві малий Сашко захоплювався козаicinoю і старовиною. Всіляко підтримував його дідусь, який був для нього найближчою за духом людиною. Від легенд про козаків він переходив до розповідей про свого брата - ватажка місцевого осередку ОУН, про бої та повстанські криївки. Все це здавалось таким далеким і чужим на вулицях міста, але близьким і рідним у селі, де минувшина, здавалось, дихала поряд.

А ще дід обіцяв навчити їздити верхи на коні. Вже тепер Олександр Петрович згадує, що саме тоді в нього зародилася любов до коней. Останнім аргументом стало те, що йому запропонували роботу в Новоселівській ЗШ, і він погодився. Паралельно вступив на заочне відділення Глухівського педагогічного університету. Говорячи про вибір власної професії, педагог стверджує, що не помилився, бо навчаючи наймолодших школярів не тільки грамоті, а й основам життя, відчуваєш свою цінність. Крім того, дитячі душі легко змінити й виправити на краще.

Загалом, дивлячись сьогодні на господарство Олександра Петровича, важко припустити, що ця людина прибула з міста. Повний двір різноманітної живності, доглянуті садок і земля навколо хати та пара коней, наче із козацьких часів. Мало хто із місцевих газд може посперечатись із «міщанином» вміняти вести господарство. І, знаєє, спостерігаючи за Олександром Петровичем, котрий пораяється по господарству, складається враження, що ця людина перебуває у своїй стихії - стихії предків-курулів, які понад усе на світі любили саме цю землю. Подумаєш отак і впевнюєшся, що кров - то не просто біологічна рідина...

На запитання стосовно власного майбутнього, Олександр Петрович відповідає, що воно обов'язково буде пов'язане із селом. І тут справа вже не в козаках чи конях, а, швидше, в економічній доцільності. Адже в селі життя дешевше, і зарплати вистачає надовше. Крім того, є ще улюблені кожним селянином садок і город, де росте все своє, чисте, «без хімії». Взагалі, до хімії і їй подібним ознакам науково-технічної революції на селі ставляється з підозрою. Тут панує любов до речей перевірених, тих, що були і служили людям ще за діда-прадіда. А ще тут панує тиша, спокій, затишок, розміреність. Як тільки я про це нагадав, Олександр Петрович зізнався, що саме цього йому не вистачало на гамірних вулицях міста з його незвичайними натовпами людей, котрі завжди кудись поспішають.

Звичайно, не вистачало і діда, і садка з городом, і коней, на яких можна було б їздити верхи...

